

DE NORD A SUD

Després dels grans, els Joves de l'Ebre

No falla: després o darrere dels grans venen els joves i, amb alts i baixos, això és així des de l'inici de la nostra espècie, quan tot devia ser més endogàmic, però, amb el temps, tot es va multiplicar, seguint allò de "Creixeu i multipliqueu-vos".

El cas és que, divuit anys després de la creació de la Plataforma en Defensa de l'Ebre (la cèlebre PDE), aquells nois i noies que, amb cinc o deu anys, acompanyats dels pares, van veure, el 2000 i següents, aquell vendaval de gent, crits i pancartes defensant el riu del Pla hidrològic d'Aznar, s'han fet grans, ara amb 28 o 30 anys, i s'han compromès a agafar la torxa del relleu en aquesta cadena humana que desitgem que es perllongui.

Dos d'ells -Àlex de la Guia, barceloní

de Móra, i Núria Caro, tortosina- han publicat el llibre *Generació Lo Riu és Vida. Biografia del jovent en temps de lluita a les Terres de l'Ebre* (Ed. Cossetània, 2019), compendi indispensable dels diversos estudis publicats anteriorment que recull i actualitza fins ara mateix, després d'una àmplia recerca bibliogràfica, a la premsa i de converses amb grans i joves com ells, els conflictes (per no dir les agressions, que és el que són) que s'han esdevingut en aquest territori del sud de Catalunya, que són moltes i diversificades en intensitats, però totes encaminades a desposseir, a despullar, les sacrificades gentes d'aquestes terres dels béns bàsics per portar una vida digne.

Amb pròlegs d'Arturo Gaya (Quico el Célio) i Josep Bordes, de Pepet i Marieta -que han contribuït entre al-

tres a la banda sonora d'aquest renaixement ebrenc-, el llibre, dividit en sis parts, prèvia una introducció dels autors, ja s'endinsa en els grans temes que van provocar tantes manifestacions i manifestos, escrits i al·legacions, reunions públiques i secretetes, viatges i peticions de socors als experts en cada matèria.

És a dir, tot el que ha suposat combatre -amb xifres i raons polítiques i humanitàries a la mà- del gran transvasament al Pla hidrològic de Conca, ara reafirmat pel Tribunal Suprem, el mateix que jutja els presos polítics; de la Tèrmica Enron a Móra la Nova a la descontaminació del pantà de Flix (objecte, també, de les corresponents corrupcions ministerials amb diners baixats d'Europa); del nou minitransvasament (sequera del 2007) a la lluita per Trens Dignes i,

en fi, de les campanyes per aturar el Cementiri de Residus Nuclears a Ascó al Projecte Castor, davant la costa d'Alcanar, passant per tot el que ha significat, sobretot a la Terra Alta, la massificació edílica, on ja s'aproximen a 200 els molinets instal·lats.

Tot això està molt ben documentat i, sempre, molt viscut, amb tot el que comporta una lluita popular d'aquestes dimensions, és a dir, l'enfrontament polític de les bases socials conscienciades davant tota l'escala administrativa i, en definitiva, el cabreig humà davant d'aquesta escalada de despropòsits, decidits des dels despaxos, com en els temps franquistes, per la conxorxa política-empresarial-financera (espanyola, catalana i europea), que s'aprofita del debat independentista interminable (i que ja volen que sigui així) per anar

Xavier Garcia
escriptor

colant als nostres territoris, i allà on calgui, tot allò que ha de servir per incrementar encara més la despoblació dels espais rurals (omplint-los de residus com ara es vol fer a Riba-roja) i incrementar les densitats urbanes a les àrees ja saturades.

Però aquesta Nova Generació -com la que va començar fa 40 i 50 anys enrere- no permetrà que els "eixuguin el futur" ni que els "enterrin" entre un mar de residus. I és el deure de tots no tolerar-ho.

ELECCIONS